

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 471/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. P. a M. P., obaja bytom Ž., zastúpených advokátkou Mgr. S. G., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 133/2012-343 z 28. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. a M. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2012 doručená sťažnosť J. P. a M. P., obaja bytom Ž. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou Mgr. S. G., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 133/2012-343 z 28. mája 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) bolo vedené konanie pod sp. zn. 9 C 1391/1998 o návrhu navrhovateľov proti sťažovateľom na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 9 C 1391/1998-312 z 24. novembra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že návrhu navrhovateľov vyhovel a určil ich vlastnícke právo k nehnuteľnosti, resp. určil, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po právnych predchodcoch navrhovateľov, a sťažovateľom uložil povinnosť nahradiť trovy konania navrhovateľom.

Sťažovatelia podali proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom namietali skutkové a právne závery okresného súdu.

Krajský súd v odvolacom konaní napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu a sťažovateľov zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľov.

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu, ktorý je podľa nich založený na nesprávnych skutkových a právnych záveroch.

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„základné právo sťažovateľov vlastniť majetok zaručeného v článku 20 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 28. 5. 2012, v konaní vedenom pod sp. zn.: č. 5Co/133/2012, porušené bolo,

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu Žilina č. 5Co/133/2012 zo dňa 28. 5. 2012 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľom trovy konania do troch dní od vydania nálezu na účet právnej zástupkyne... do 3 dní od právoplatnosti nálezu vo výške 322,96 € (za 2 úkony, pričom 1 úkon predstavuje sumu 127,16 € + 7,63 € režijný paušál + DPH).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu, ktorý je podľa nich založený na nesprávnych skutkových a právnych záveroch.

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a práva vyplývajúce z čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže ústavný súd je viazaný sťažnosťou a sťažovatelia vo svojej sťažnosti nenamietali porušenie svojich práv procesnoprávného charakteru, ústavný súd možnosť porušenia takýchto základných práv nemohol preskúmať.

Ústavný súd konštatuje, že bez možnosti porušenia práv sťažovateľov procesnoprávného charakteru (čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva zaručeného čl. 20 ods. 1

ústavy a práva zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu, a preto sťažnosť pri predbežnom prerokovaní v celom rozsahu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012